

TRADYCJE INŻYNIERSKIE W RODZINIE KORWIN-MIKUCKICH

Historia „domu” **MIKUCKICH** herbu **Ślepowron** sięga korzeniami ziemi Wiskiej i roku 1439, w którym to Władysław, książę Mazowiecki, wpisem do ksiąg grodzkich **Wizny** potwierdził Włodkonisowi Mikucicowi granice ziemskich nadań nad **Wissą**, dopływem Biebrzy. Utworzone nieco później nazwisko pochodzi od tamtejszej wsi **Mikuty**. Za Rzeczypospolitej Obojga Narodów, szlachta polska zasiedlała Żmudź i Smoleńszczyznę. a byli wśród nich Mikuccy, co potwierdzają tamtejsze Spisy Szlachty z XVIII i XIX stulecia.

Współczesna pamięć rodzinna – poparta dokumentami – sięga początków XIX w. i antenata o imieniu **JERZY STANISŁAW**, pochodzącego z Guberni Witebskiej, syna Jana i Zofii z Koreywów, właścicieli ziemskich. Oddany na wychowanie do jezuitów w Witebsku ukończył tam seminarium i był nauczycielem literatury klasycznej w Wielkim Mohylewie. Wywodząc się z ziemiaństwa trafił więc do nowej, jak na owe czasy grupy społecznej, zwanej inteligencją. [*„Wyloniona przez szlachtę, lecz nie będąca dziedziczką istoty jej obyczaju ani moralności”* – Paweł Jasienica].

Jerzy Stanisław był tułaczem: – relegowany wraz z jezuitami z rosyjskiego imperium znalazł się w Bolonii na dworze księcia modeńskiego, lecz nie na długo. Eksmitowany bowiem postanowieniem Kongresu monarchów w Werronie, dotarł wpierw do Rzeczypospolitej Krakowskiej a następnie do Guzowa pod Żyrardowem, gdzie przez lat 12 był wychowawcą synów Henryka Łubieńskiego. Zmarł w Krakowie na gruźlicę w 1837 r.

Ze związku z Barbarą Koch – córką Jana i Julianny z Jakubowskich z Tulczyna na Ukrainie – bierze początek rodzinna gałąź i jej sześć pokoleń w liczbie 80 potomków obu płci: 35 kobiet i 45 mężczyzn. Połowa z nich utworzyła po studiach wyższych grupę ludzi utrzymujących się z pracy umysłowej – prawników, lekarzy, farmaceutów, ekonomistów, wojskowych, inżynierów wielu specjalności, w tym także kilku nauczycieli akademickich. I choć nieraz bywało, że synowie brali zawód po ojcu, to na tym tle wyróżnia się w sposób szczególnie nasza „inżynierska sztafeta”. Poczynając bowiem od architekta i budowniczego Leona – najstarszego z synów Jerzego Stanisława – w sześciu kolejnych pokoleniach pojawili się, i nadal pojawiają, sukcesorzy, obdarzeni upodobaniem do nauk ścisłych i zdolnościami kreatywnego myślenia, przekazywanymi z ojca na syna, od blisko 200 lat.

Tę familijną sztafetę inżynierską tworzą:

- LEON MIKUCKI (1828-1912) – architekt, budowniczy kolei i mostów w Galicji i Kongresówce, a także krakowskiego młyna i carskiej rezydencji w Spale,
- LEON MIKUCKI (1867-1921) – inżynier mechanik, współtwórca polskiego przemysłu naftowego, autor wielu konstrukcji maszynowych, wiertnik i menadżer,
- ANDRZEJ MIKUCKI (1896-1970) – inżynier górnik naftowy, elektryk i automatyk, specjalista od wtórnych metod eksploatacji złóż, autor wielu patentów,
- ANDRZEJ MIKUCKI (1926 -) – inżynier mechanik, w naukowo-maszynowym zapleczu przemysłu węgla kamiennego, z I-szym stopniem specjalizacji zawodowej w dziedzinie organizacji i zarządzania,
- JACEK MIKUCKI (1956 -) – inżynier mechanik, projektant urządzeń technologicznych zaangażowany w budowę oczyszczalni ścieków, stadionów piłkarskich i innych obiektów,
- JERZY WIKTOR MIKUCKI (1985 -) – mgr inżynier elektronik i informatyk, po anglojęzycznych studiach w kraju i zagranicą

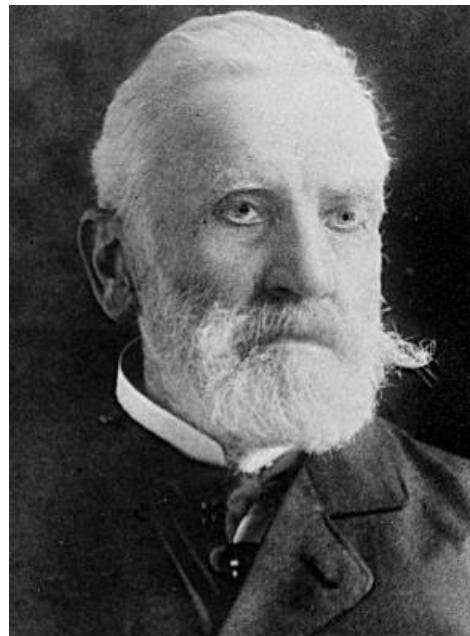
Biogramy trzech pierwszych znaleźć można w Polskim Słowniku Biograficznym PAN.

LEON (1828 - 1912)

Polska Akademia Nauk. *Polski Słownik Biograficzny*, Tom XXI/1, Zeszyt 88, s. 170, Wrocław - Warszawa - Kraków - Gdańsk. Zakład Narodowy Imienia Ossolińskich. Wydawnictwo PAN, 1976.

„**MIKUCKI** Leon Stanisław Alojzy (1828-1912), inżynier kolejowy, architekt. Ur. 11 IV w Guzowie, był synem Jerzego Stanisława i Barbary z Kochów. Rodzice jego po kilkunastu latach guwernerki u Łubieńskich przenieśli się do Krakowa, gdzie matka, po śmierci męża, zarabiała na utrzymanie czworga dzieci, prowadząc prywatną pensję żeńską (1838-48). M. pobierał nauki w pensjonacie J. Będkowskiego w Krakowie; studia wyższe w zakresie inżynierii (budowa mostów) i architektury odbywał w l. ok. 1847-53, głównie w Berlinie i w Paryżu, gdzie zapewne uczęszczał z Julianem Łubieńskim do Szkoły Centralnej Sztuk i Rękodziela oraz pracował przy restauracji Luwru. Ponadto studiował w Monachium i Wiedniu. Pracę rozpoczął M. jako inżynier budowniczy w rotszyldowskiej Kompanii Kolei Północnej w Wiedniu (1855-6), po czym (1856) objął stanowisko asystenta inżyniera w zarządzie Tow. Kolei Galicyjskiej, gdzie m.in. kierował budową dwu żelaznych mostów w Krakowie: w r. 1863 na Starej Wiśle (dzisiejszy wiadukt przy ul. Grzegórzeckiej) i w r. 1864, wspólnie z E. Ziffrem, na Nowej Wiśle. W r. 1864 związał się z przedsiębiorstwem kolei lwowsko-czerniowieckiej, zyskując uznanie za wzorowe przeprowadzenie linii Jezupol – Stanisławów. Po rezygnacji z funkcji naczelnika stacji w Stanisławowie został M. w r. 1868 kierownikiem budowy kolei Lwów – Brody. Następnie miał objąć dyrektorstwo kolei husiatyńskiej, jednak już w r. 1870 zawarł trzyletni kontrakt z koncesjonariuszami linii Przemyśl – Łupków i jako jej inspektor wyznaczył trasę, a później sprawował nadzór nad budową wiaduktów i mostów w trudnym terenie górskim. Przed otwarciem tej linii w r. 1872, wskutek konfliktu z Radą Nadzorczą, złożył dymisję i wkrótce przeniósł się do Krakowa, gdzie prowadził praktykę budowlaną; dziełem M-ego był m. in. duży młyn amerykański zbudowany w Podgórzu (1874) dla przemysłowca Barucha.

Do działalności kolejowej wrócił M. na terenie Królestwa; związany najpierw z tzw. Koleją Nadwiślańską (1875-7), zbudował dla niej m. in. most stalowy na Wieprzu pod Trawnnikami. Bezskutecznie zabiegał o koncesję na rozbudowę tramwaju konnego w Warszawie. W r. 1882 został dyrektorem przedsiębiorstwa budowy kolei Koluszki – Tomaszów Mazowiecki, a po jej oddaniu (1884), zdaje się, także linii Tomaszów – Opoczno. W Królestwie działał M. również jako architekt i budowniczy, a m. in. w r. 1884 wybudował carski pałac w Spale, łącznie z pawilonami myśliwskimi i zabudowaniami gospodarczymi; przeprowadził także lokalną linię kolejową Tomaszów – Spała. Po powrocie na stałe do Krakowa M. brał czynny udział w pracach Krakowskiego Tow. Technicznego; od r. 1888 należał do zarządu, wchodząc w skład komisji kolejowej i sądu rozjemczego dla techników. W l. 1892-9 prowadził dział administracyjny „Czasopisma Tow. Technicznego Krakowskiego”, a następnie był skarbnikiem i przewodniczącym komitetu redakcyjnego.

Opublikował tam ponad 20 artykułów, m. in. Kwestia szerokości torów drugorzędnych kolei (1892 s. 337-349), Wodociągi dla miasta Nowy Tyczyn (1892 s. 101-4). Był właścicielem posiadłości na Białym Prądniku i kamienicy przy ul. Dolnych Młynów 3. Zmarł 19 października 1912 r. w Krzeszowicach, pochowany został w grobowcu rodzinnym na cmentarzu Rakowickim w Krakowie.

Od 21 IV 1857 był żonaty z Anielą z Girtlerów (1834-1887), syna Sebastiana (zob.), z którą miał dwóch synów: Bogusława (1862-1940), plenipotentą Potockich w Krzeszowicach, i **Leona** (zob.) oraz 5 córek: Eleonorę, Anielę, za Henrykiem Osuchowskim, Barbarę, zmarłą w dzieciństwie, Helenę, za Karolem Dreckim, i Józefę, za Karolem Pieniążkiem.

*** Portret pędzla O. Boznańskiej w posiadaniu A. Mikuckiego w Kat.; - Łoza, Architekci; - Demel J. Stosunki gospodarcze i społeczne Krakowa w l. 1853-1866, Kr. 1958 s. 166, 175; Książka pamiątkowa jubileuszu Krakowskiego Tow. Technicznego 1877-1902, Kr 1902 s. 20, 32-3, 41, 44, 67-9, 75; Łomiński L., Inowłódz i Spała, L. 1925 s.67; - Girtler K., Opowiadania. Pamiętniki z lat 1803-1857, Kr. 1971 I-II; - „Architekt” 1912 z. 11-12 s. 127; „Czas. Tow. Techn. Krak.” 1897 nr 1 s. 1, 1898 nr 2 s. 9; Kalendarz Krak. J. Czecha 1913 s. 84; - Arch. Paraf. Św. Stanisława w Wiskitkach: Akt urodzenia; B. PAN w Kr.: Dziennik K. Girtlera, rkp 6799 t. 6-10. - Jan Staszek ***

Dużego rozgłosu nadała mu architektoniczna koncepcja a następnie budowa carskiej stolicy w Spale. Z upodobaniem polował tam car Mikołaj II i spędzał z rodziną wakacje (zdjęcie)... W latach międzywojnia Spała stała się oficjalną rezydencją prezydenta Mościckiego, miejscem harcerskich zlotów i centralnych dożynek. W ! 944 r. doszczętnie spłonął pałacyk.

W maju 2011 r. z okazji jubileuszu 500-lecia Spawy nadano jednej z parkowych alei nazwę Alei Leona Mikuckiego.

LEON (1867 - 1920)

Polska Akademia Nauk. *Polski Słownik Biograficzny*, Tom XXI/1, Zeszyt 88, s. 171, Wrocław - Warszawa - Kraków - Gdańsk. Zakład Narodowy Imienia Ossolińskich. Wydawnictwo PAN, 1976.

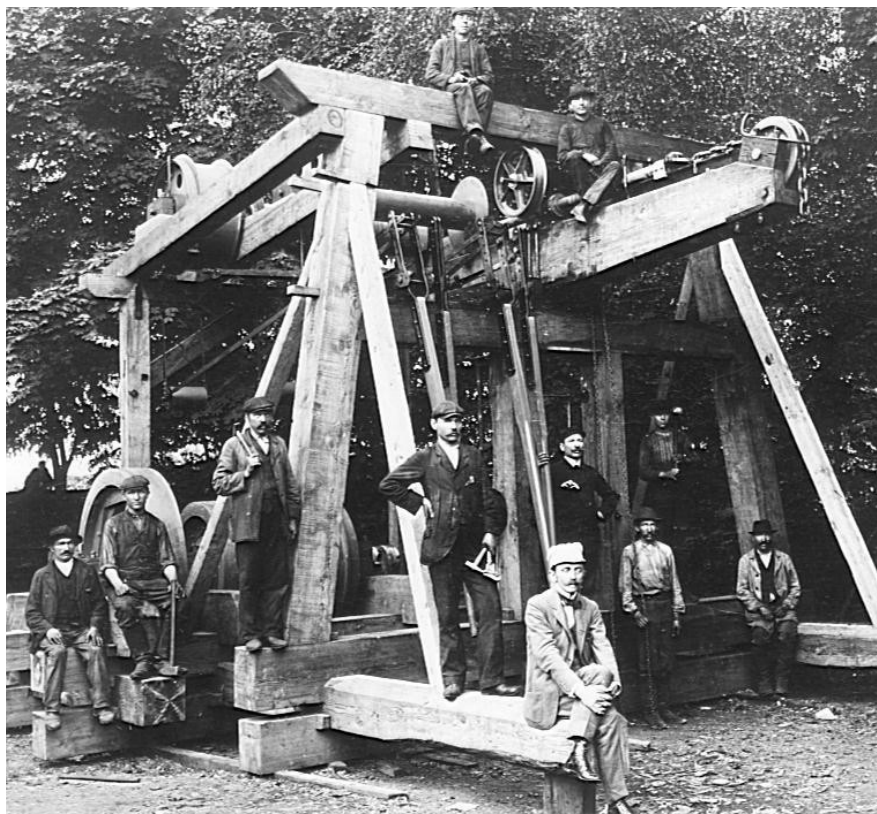
„**MIKUCKI** Leon (1867 - 1920), inżynier mechanik, przemysłowiec naftowy. Ur. 22 I 1867 w Stanisławowie, był synem Leona (zob.) i Anieli z Girtlerów. Po ukończeniu Gimnazjum Św. Anny w Krakowie studiował w l. 1885-7 mechanikę na Politechnice Lwowskiej, gdzie po uzyskaniu dyplomu inżyniera budowy maszyn pracował przez rok jako asystent katedry budowy maszyn. Potem, jako jeden z pierwszych absolwentów politechniki, przerzucił się do nafty, odbył w r. 1891 praktykę na kopalni w Bóbrce i wnet zasłynął jako energiczny i pełen technicznej inwencji wiertnik naftowy. Początkowo pracował jako kierownik kopalni „Amalia” w Potoku-Turaszówce, w Gorlicach, Krygu, Jaszczi, w firmach „D.Fanto” oraz „Naphta” w Ropicy, w Tarnawce i w Równem. W r. 1900 założył w Borysławiu własne przedsiębiorstwo naftowe w spółce z K. Perutzem dla głębszych wierceń, które po nieprodukcyjnych odwiertach w Rabce wykazało dużą aktywność w samym Borysławiu, gdzie uzyskanie dużej produkcji w kopalni „Feiller” zachęciło inne przedsiębiorstwa do głębszych wierceń. Osiągnięcia M-ego potwierdziły zresztą jego dalsze wiercenia wysokoprodukcyjnych szybów w różnych kopalniach w Popielach oraz we własnych w Borysławiu, w spółkach z A. Segalem oraz większej z K. Perutzem, T. Sroczyńskim, S. Boguszem; kopalnie te, w okresie burzliwego rozwoju zagłębia borysławskiego, scalił M. w dużą firmę „Galizische Monatn Aktien-Gesellschaft” w r. 1907. W r. 1910 wszedł w kontakt z W.H. Mac-Garveyem i objął w jego - największym w Galicji koncernie naftowym – Galicyjsko-Karpackim Tow. Naftowym – stanowisko dyrektora kopalń oraz wszedł w skład rady nadzorczej tego koncernu. Na tych stanowiskach pozostał do śmierci.

Obok działalności przemysłowej i organizacyjnej położył M. duże zasługi dla technicznego podniesienia przemysłu naftowego przez szereg opatentowanych i szeroko stosowanych wynalazków, jak korba wiertnicza do wahacza o zmiennym skoku, popuszczadło wiertnicze, ryg wiertniczy własnej konstrukcji (na zdjęciu), pomysł specjalnego tłoka ropnego, szereg udoskonaleń w elektryfikacji przemysłu naftowego. Na te tematy publikował wiele drobniejszych artykułów w niemieckich pismach „Petroleum” i „Das Galizische Erdöl”, a po polsku w „Nafcie”, m. in. Nowy system wiercenia (1901), Sprawy patentowe (1906) oraz kilka artykułów polemicznych z A. Fauckiem co do wierceń płuczkowych. Człowiek wielkiej kultury osobistej i kultury pracy, umiał sprawnie zarządzać wieloma przedsiębiorstwami naftowymi równocześnie i w l. 1910-20 wysunął się na jedno z czołowych miejsc w polskim przemyśle naftowym. Był też wiceprezesem Izby Pracodawców w Borysławiu oraz bardzo aktywnym członkiem Krajowego Tow. Naftowego; był także członkiem Tow. Technicznego Krakowskiego. M. zmarł w Krakowie 8 X 1920. Pochowany został w grobowcu rodzinnym na cmentarzu Rakowickim. Z małżeństwa ze swą kuzynką Wandą z Girtlerów (1870-1955) miał synów: Marcina, inżyniera mechanika Andrzeja (zob.),

Macieja inżyniera górnika i dyrektora górniczego, Leona, bankowca oraz córkę Marię Żurowską.

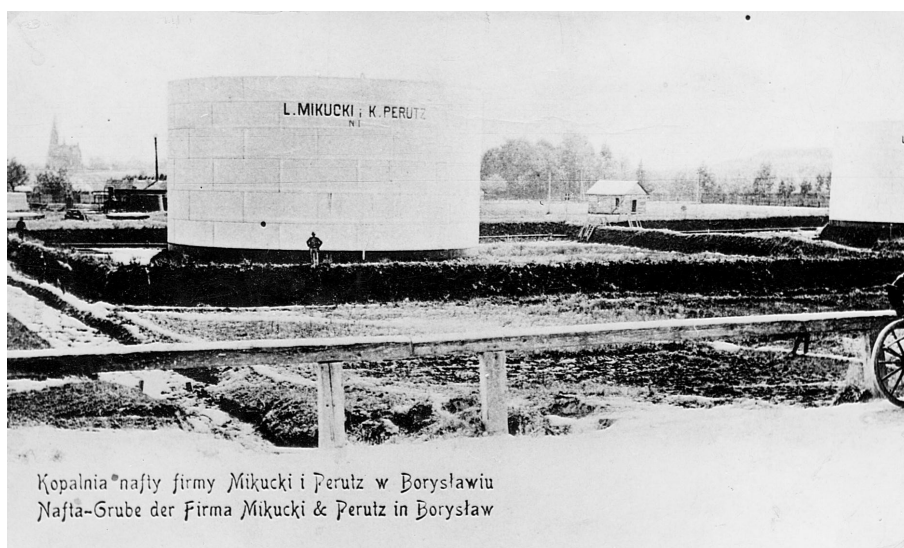
*** Fot. w posiadaniu syna (moim - przyp.); - Książka pamiątkowa Krakowskiego Tow. Technicznego 1877-1902, Kr. 1902 s. 75; - Girtler K. Opowiadania, Pamiętniki z lat 1832-1857, Kr. 1971 II (tablica genealogiczna Girtlerów i rodzin spokrewnionych); - „Gaz. Lwow.” 1920 nr z 11 X; „Kur. Lwow.” 1920 nr z 12 X; „Petroleum Zeitschr.” 192 nr z 11 XII; „Przegl. Naftowy” 1921 nr 4; - B. PAN w Kr.: Dziennik K. Girtlera rkp, 6799 t. 7-10; Teki k. Mińskiego w materiałach Red. PSB - Informacje rodziny. - Stanisław Brzozowski ***

Do konstrukcyjnych osiągnięć Leona M. należy ryg wiertniczy, z grubych dębowych tramów, łączonych na wpust i zacios z potężną belką szarpaka, przystosowany do demontażu i transportu po bezdrożach górskich. Dobrze zachowana fotografia przedstawia Leona M. na tle dzieła..

*** Album *Dawno temu w Karpatach* – L. Mazan 2005, fotografia Muzeum i Skansen Nafty, Bóbrka ***

„Datą przełomową w historii borysławskiego kopalnictwa naftowego stał się czerwiec 1902 roku. Wówczas to polska firma naftowa Mikucki i Perutz dowierciła się w szybie „Feiler” na głębokości 800 m 50 cystern po 10 tysięcy litrów dziennej produkcji. W tym samym czasie inny Polak, Władysław

Kopalnia nafty firmy Mikucki i Perutz w Borysławiu
Nafta-Grube der Firma Mikucki & Perutz in Borysław

Szujski w szybie „Litwa” powierzył się samoczynnej produkcji tak wysokiej, że nie zdołano przygotować odpowiedniej ilości zbiorników do przechowywania ropy, która zaczęła rozlewać się po polach, ulicach miasta a następnie spływać Tyśmienicą do Dniestru. Borysław i Tustanowice połączyły się lasem wież wiertniczych. Pod hasłem : *Dostać rope jak na Feilerze Litwie* - rozpoczął się szaleńczy wyścig w pogłębianiu już istniejących otworów”

*** Stanisław Giza, *Na ekranie życia. Wspomnienia z lat 1908-1939*, Lud. Spółdz. Wydaw.. 1972.

ANDRZEJ (1896 -1970)

Polska Akademia Nauk. *Polski Słownik Biograficzny*, Tom XXI/1, Zeszyt 88, s. 168.
Wrocław - Warszawa - Kraków - Gdańsk. Zakład Narodowy Imienia Ossolińskich, Wydawnictwo PAN, 1976.

„**MIKUCKI** Andrzej (1896-1970), inżynier i wynalazca naftowy. Ur. 24 I w Gorlicach, był synem Leona (juniora, zob.) i Wandy z Girtlerów. Po ukończeniu gimnazjum we Lwowie i praktyce wiertniczej w Borysławiu studiował w Akademii Handlowej w Wiedniu, którą ukończył w r. 1915. Następnie praktykował w fabryce maszyn wiertniczych i rafinerii w Gliniku Mariampolskim pod Gorlicami, a w l. 1917-22 studiował mechanikę na Politechnice Lwowskiej z przerwą w l. 1919-20 na wojskową służbę lotniczą. W l. 1922-44 pracował jako kierownik kopalń nafty koncernu „Małopolska” w Wańkowej w Galicji wschodniej (upaństwowionych w r. 1939), a równocześnie był ekspertem w zakresie eksploatacji zasobów nafty głównego Zagłębia Borysławskiego. W l. 1944-45 był kierownikiem sektora naftowego w Sanoku, następnie szefem eksploatacji Zagłębia Krośnieńskiego, w l. 1951-56 starszym inspektorem eksploatacji ropy i gazu Centralnego Zarządu Przemysłu Naftowego w Krakowie, w l. 1955-66 pracownikiem naukowym i kierownikiem Zakładu Automatyzacji i Telemechaniki Instytutu Naftowego w Krakowie. Na emeryturę przeszedł w r. 1966 w stopniu dyrektora górniczego. Równolegle do pracy w przemyśle w l. 1938-39 zorganizował kursy dla maszynistów motorowych przemysłu naftowego w Wańkowej, i kierował nimi; po wojnie prowadził kursy z zakresu eksploatacji ropy, a w l. 1947-50 uczył w technikum naftowym dla dorosłych w Krośnie. M. całe życie interesował się ekonomiką kopalń ropy, ich gazyfikacją i elektryfikacją, a wyróżnił się głównie przez opracowanie metod wtórnej eksploatacji złóż oraz wynalazki z zakresu automatyzacji w przemyśle naftowym. Już z początkiem swej pracy w Wańkowej przeprowadził pełną elektryfikację kopalni, uzyskując znaczne obniżenie kosztów wydobycia oraz przyspieszenie prac wiertniczych. Potem zmontował instalację do nagazowania złoża, umożliwiającą mu przeprowadzanie doświadczeń, które doprowadziły do opracowania po wojnie metod wtórnej eksploatacji.

Zastosowane w kilkunastu kopalniach (w Wańkowej, Łodynie, Turzepolu, Grabownicy, Iwoniczu, Potoku, Krościenku, Turaszówce, Foluszu, Lipinkach, Krygu, Bieczu, Harkłowej, Osobnicy) metody te pozwoliły na znaczny wzrost produkcji ropy i weszły na stałe do eksploatacji polskich kopalń ropy naftowej. Poza tym M. skonstruował w r. 1946 lekki wyciąg mechaniczny eksploatacyjny, w r. 1949 jednorzędowe wyporowe pompy wstępne. Od r. 1948 zainteresował się też automatyzacją, konstruując urządzenie do zdalnych pomiarów ciśnienia i temperatury, a także prototyp elektronicznego urządzenia do

automatycznego sterowania wydobywaniem ropy w granicach założonych ciśnień. Pokłosiem publikacyjnym jego odkryć były m. i. *Wskazówki dla obsługujących urządzenia dla nagazowania złoża* (Krosno 1947), *Ożywianie złoża ropnego przez zawadnianie i nagazowanie* (Kr. 1953) oraz szereg artykułów w „Nafcie” i „Przemysle Naftowym”. Był

Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, a za wynalazki wielokrotnie nagradzany. Zmarł 7 III 1970 w Krakowie.

W małżeństwie z Anielą Pragłowską miał syna Andrzeja, i córkę Teresę Regulową, geologa.

*** Nafta 1970 nr 5 (fot. - Zakł. Dok. IH PAN w Kr. Teki K. Mińskiego; - Informacja Anieli Mikuckiej. Stanisław M. Brzozowski. ***

ANDRZEJ (1926 -)

Andrzej, Kazimierz, Leon Mikucki, inżynier mechanik, przemysłowiec w branży maszyn górniczych. ur. 14 listopada 1926 r. w Wańkowej, wówczas pow. Lesko, syn Andrzeja i Anieli z Pragłowskich. Przed r. 1939 - I kl. gimn. w Prywatnym Gimnazjum OO.Jezuitów w Chyrowie; w czasie wojny tajna nauka i mała matura w Samborze; po wyzwoleniu matura w liceum w Krośnie (1945 r.). W l. 1945-49 studia na Politechnice Śląskiej w Gliwicach, na wydz. mechanicznym ze spec: konstruktor; dyplom mgr inż. lipiec 1950 r. Podczas wojny pracował jako laborant i kreślarz w przemyśle naftowym w Wańkowej i w Krośnie.

W 1949 r. podjął pracę w Zabrzeńskiej Fabryce Maszyn Górniczych. Branży maszyn górniczych poświęcił całą swoją 50-cio letnią działalność zawodową:

- * 1949-60, jako konstruktor i kierownik działów w Zakładach Konstrukcyjno-Mechanizacyjnych PW, w Zabrzu, Bytomiu i Gliwicach,
- * 1960-69, jako dyrektor nacz. Fabryki Sprzętu Ratunkowego i Lamp Górniczych FASER w Tarnowskich Górach,
- * 1970-72, jako dyrektor nacz. Biura Projektów Zakładów Mechanicznej Przeróbki Węgla SEPARATOR w Katowicach,
- * 1972-76, jako dyrektor nacz. Fabryki Narzędzi Górniczych GONAR w Katowicach Załężu, najpierw jako jej budowniczy (1972-74), a później zarządca,
- * 1976-88, jako dyrektor Zjednoczenia (Gwarectwa) Przemysłu Maszyn Górniczych POLMAG, do spraw współpracy z zagranicą; w tym w l. 1979-88 również jako dyrektor Biura Dostaw Kompletnych Obiektów Górniczych BDKOG, w Katowicach,
- * 1992-97, już na emeryturze, jako specjalista w dziale marketingu Zakładu Budowy Maszyn Doświadczalnych KOMAG w Zabrzu.

W 1989 r. M. uzyskał I-wszy Stopień Specjalizacji Zawodowej Inżyniera w dziedzinie organizacji i zarządzania (Uchwała R.M. z 1983r) i został wpisany do rejestru specjalistów NOT. Jest też posiadaczem kilku nagród::

* Instytutu Naftowego w Krośnie 1948 r. - za projekt urządzenia do przyłączania pomp, * Głównego Instytutu Górnictwa 1953 r. - za przyrząd do mierzenia ruchów górotworu, * Głównego Komitetu Nauki i Techniki 1969 r. - za udział w rozwiązaniach ważnych dla przemysłu zbrojeniowego, * Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki 1973 r. - za udział w realizacji pracy z dziedziny obronności kraju pn. „HERMES” .

M. jest autorem szeregu (25) publikacji o tematyce maszyn górniczych w takich czasopismach jak: „Wiadomości PKN”, „Normalizacja”, „Wiadomości Górnicze”, „Przegląd Górniczy”, „Mechanizacja i Automatyzacja Górnictwa” i innych, a poza tym licznych wypowiedzi dla prasy, radia i telewizji - jako rzecznik prasowy POLMAG’u. Obok działalności organizatorskiej, w l. 1952-57 M. prowadził wykłady z przedmiotu Maszyny i Urządzenia do Transportu Węgla w Wieczorowej Szkole Inżynierskiej w Katowicach, powiązane z ćwiczeniami, pracami przejściowymi i dyplomowymi. Wyszkolił ok. 40 dyplomantów.

Odchodząc na emeryturę jako Generalny Dyrektor Górniczy - III stopnia, wyróżniony Dyplomem Honorowym z okazji jubileuszu 50-ciolecia pracy w przemyśle węglowym, był posiadaczem wielu odznaczeń państwowych i resortowych.

Ostatnie lata swojej - tym razem - publicystycznej działalności (od 1994 r.) poświęcił współpracy z Jerzym Bukowskim, właścicielem firmy POLMARKET w Katowicach, wydawcą kwartalnika „MM Magazyn Przemysłowy”, z którym związał się w charakterze tłumacza i konsultanta technicznego w zespole redakcyjnym, a po jego śmierci z wydawnictwem Vogel Business Media, które przejęło ten tytuł.

Prawdziwą pasją, której poświęcił ostatnie lata życia, stało się gromadzenie materiałów biograficznych o rodzinie Mikuckich. Owocem tego jest kilka opracowań, jak np.: *KORWIN MIKUCCY herbu Ślepowron 1439-1999*; *Opowieść o rodzinie*; *Biografie krakowskiej gałęzi K. M.*; osobiste wspomnienia pt.: *De Se Ipso* oraz spore archiwum dokumentów źródłowych.

W małżeństwie z Marią z Knollów, lekarzem stomatologiem, miał dwoje dzieci: Jacka (1956) i Aleksandrę (1957), inżyniera sanitarnego, rzeczoznawcę SANEPID, za Rafałem Mikołajczakiem.

